

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)

Νύχτωσε πάλι...
 "Ένα-ένα τὰ φῶτα τῆς Σχολῆς σβένουν. Ἡ μαθητὶς εἰδείνῃ-σαν καὶ ἀποσπῶνται στους θαλάμους τῶν.
 Γαλήνη ἀπλῶνεται παντοῦ, βαθὴ σκοτάδι σκεπάζει τὴν γῶσφ ἀπ' τῆ Σχολῆ ἔξω, στὸν οὐρανὸ κυλῶν ἀγά-βουδια μεγάλα, μαύρα σίννερα, φρέσκος ἀέρας φροσάει καὶ σφυρίζει στὸ πέρασος...
 Ἡ κ. Λαμπιρῆ ἔπεσε νωρὸς στὸ κρεβάτι τῆς.
 —Θὰ κοιμηθῶ ἄμέσως, παιδί μου, γιὰ νὰ ξεπύσω προῖ, εἶπε στὴ Ρόζα. Μὴν ξεγυῖας πῶς περιμένουμε τὸν πατέρα σου. Ἄν ἔρθῃ τὴ νύχτα, θὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο βέβαια καὶ θάρῃ τὸ προῖ ἀπὸ δῶ. Κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο, Ρόζα μου...
 Ἡ Ρόζα πνιγόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.
 Ἡ σκέψι πῶς οὐ λίγο θ' ἀποχωρίζεται γιὰ πάντα ἀπ' τὴ μητέρα τῆς, τὴν ἀνασπῶνται. Ἦθελε νὰ τῆς τὸ πῆ δῶ, μὰ δὲσάλε. Ἄν ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐπιδοξεί νὰ φύγῃ, τὴ θὰ γινότανε πάλι ;
 Ἡ Λαμπιρῆ ἀντέλειψθη τὴ στενωφία τῆς κόρης τῆς καὶ τὴ ρώτησε :
 —Τί ἔχεις, παιδί μου ; Σὲ βλέπω ἀνησυχῆ...
 Ἡ Ρόζα αἰσιώτανε, μὲ τὸ βλέμμα χαμηλωμένο στὸ πάτωμα.
 —Σ' ἀνησυχῆ ἢ ἀφίξεις τοῦ πατέρα σου βέβαια, πρόσθεσε ἡ Λαμπιρῆ. Μὰ μὴ φοβάσαι, μικροῦλα μου Ρόζα. Νὰ δὴς πῶς θάρῃ μόνος του...
 Ἡ Ρόζα κούνησε θλιβρὰ τὸ κεφάλι τῆς.
 —Ἄν ἤξερες πόσο ἰσοπέμο, μητέρα! εἶπε μὲ φωνὴ ποῦτρε ἀπ' τὴ συγκίνησι.
 —Ἡούγασε, μικροῦλα μου. Πλάγιασε καὶ κοιμήσου...
 —Μητέρα...
 —Τί εἶνε, κόρη μου ;
 —Υπόφερες πάλι, μητέρα, τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶς αἰτίας μου, δὲν εἶν' ἔτσι ;
 —Ἐξ αἰτίας σου ; Τί λές, χωρὸς μου παιδί ; Δὲν φταῖς καθόλου ἐσὺ, Ρόζα μου.
 —Ἀλήθεια, μητέρα!... Μ' ἀγαπᾶς ὡς πῶς πάντα ; Μὲ συγχωρεῖς ;...
 —Δὲν ἔχω νὰ σοῦ συγχωρήσω τίποτα, παιδάκι μου. Καὶ σ' ἀγαπᾶ πῶς πολὺ ἀπὸ ἄλλοτε...
 —Δὲν συμφωνεῖς μὲ τὸν πατέρα, δὲν εἶν' ἔτσι, καλὴ μου μαμά ; Ὑπάρκιστρες πῶς θὰ φροντίσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρό μου, ὁ λόβος τῆς καρδιάς μου...
 —Ναί, καλὸ μου παιδί, τὸ ὠρῆστροκα. Μὰ γιατί μοῦ τὰ λές ὅλα αὐτὰ ; Γιατὶ τρέμεις ἔτσι ;...
 —Ἀχσὲ μὲ νὰ σ' ἀγκαλιάσω καὶ νὰ σὲ φιλήσω, μητεροῦλα μου.
 Ἡ Λαμπιρῆ ἀμωσορῶθηκε στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά τῆς.
 —Ἐλα κοντά μου, κόρη μου, πονεμένο μου παιδί!... Μικρὴ μου Ρόζα!...
 Ἡ Ρόζα ἀγκαλιάσε τὴν μητέρα τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τὴ φιλῆ μὲ λαχτάρα. Δάσφα τρέχανε ἀπ' τὰ μάτια τῆς. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε...
 Σ' ἄλλη περιστάσι, ἡ Λαμπιρῆ θὰ ἰσοφιόζων, θ' ἀνησυχόσε. Μὰ τὴ βραδυῖ αὐτῆ ἀπέδιδε τὴν νεφικότητα καὶ τὴν ἀνησυχία τῆς Ρόζας στὴν εἶδη τῆς ἀφίξεως τοῦ πατέρα τῆς.
 Ἐμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένες ἀρχετὴ ὄρα. Ἡ Ρόζα φιλοῦσε τὰ χεῖρα τῆς μητέρας τῆς καὶ ἔλεγε ἀνὰ μικρὸ παιδί. Ἦθελε νὰ τῆς φωνάξῃ τὸ μουτικὸ τῆς, μὰ δὲν τολμοῦσε. Ἐξαφνα γύρισε καὶ τῆς εἶπε :
 —Μαμά, δώσε μου τὴν εὐχὴ σου.
 Ἡ Λαμπιρῆ τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος τῆς καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βαθιὰ συγχωνημένη :
 —Σοῦ δίνω τὴν εὐχὴ μου, κόρη μου, μὲς' ἀπ' τὴν καρδιά μου!... Νὰ εἶσαι πάντα εὐτυχισμένη. Τὰ σημερινὰ σου βάσανα νᾶνα τὰ τε-

λευταῖα σου, παιδί μου. Ὁ παντοδύναμος Θεὸς νὰ σὲ σκεπῆ καὶ νὰ σὲ φυλάξῃ!...
 Ἡ Ρόζα πνιγόταν ἀπ' τοὺς λυγμούς. Ἐσφιξε καὶ ξαναφιλοῦσε τὸ χεῖρ τῆς μητέρας τῆς, μὴ μεταμόνως νὰ μιλῆσῃ ἀπ' τὴ συγκίνησι τῆς.
 Ἐξαφνα ἄκουσε τὸ ρολοὶ τῆς Σχολῆς νὰ σημεῖν ὀχτῶ.
 Οἱ ἦχοι αὐτοὶ τῆς θύμησαν τὸ σκοπὸ τῆς. Φίλησε γιὰ τελευταῖα φορὰ τὴν μητέρα τῆς, πῆγε στὸ κρεβάτι τῆς, ἔβγαλε τὰ φορημάτῃ τῆς καὶ πλάγιασε.
 Ἡ Λαμπιρῆ, κορασμένη ὅπως ἦταν, κοιμήθηκε ἄμέσως.
 Ἡ Ρόζα, πῶς λαμῶννε ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς, μόλις κατάλαβε πῶς ἡ μητέρα τῆς κοιμάται, ἀρῶθηκε ἀγά-ἀγά καὶ ἄρχισε νὰ κτύπετα.
 Ἐχε ντυθεῖ ἐντελῶς πάλι, ὅταν ἄκουσε κατὶ σὺν τσυχροῦσιμα στὴν πόρτα.
 Ἦταν ἡ Τζούλια.
 Ἡ Ρόζα προζῶφορ ἀμωφοκατόντας ὡς τὴν πόρτα καὶ ἄνοιξε.
 —Ἐσὸ ἔτοιμη ; τῆς εἶπε ἀγά ἡ Τζούλια, ἡ ὅποια φοροῦσε τὸ νυχτικὸ τῆς.
 Ἡ Ρόζα τῆς ἔγραψε μὲ τὸ κεφάλι νὰί, βάζοντας συγχρῶνος τὸ δάχτυλο στὸ χεῖρ τῆς.
 Ἡ Τζούλια κατάλαβε.
 —Κοιμάται ; ρώτησε, κοιτάζοντας πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς μητέρας τῆς φίλης τῆς.
 —Ναί, ψιθίρισε ἡ Ρόζα.
 Καὶ ρώτησε σὲ λίγο, μὲ φωνὴ ποῦτρε μὲ καὶ ἔδειχνε ὅλη τῆς τὴν ταραχὴ, ὅη τῆς τὴν ἀγωνία καὶ τὴ συγκίνησι :
 —Ἐἶνε ὄρα ;
 —Ὅχι ἀκόμα, μὰ δὲν κρεῖται νὰ περιμένουμε. Πρῶς ἔχει τὸ ἰσοπέμο μορὴ νὰ λαμῶναισι...
 —Τρέμο, Τζούλια μου! εἶπε ἡ Ρόζα.
 —Γιὰ τὸ Θεὸ, Ρόζα!... Σαῖς τὴν καρδιά σου. Σκέψου τὴ θὰ λάθομε ἀν μὲς πᾶσοιν. Φόρεσε γρήγορα τὸ καπέλο σου. Πᾶρε ὅ,τι ἔχεις νὰ πάρης. Θὰ σοῦ τὸ φέσω κάτω μόλις κατέβης...
 Ἡ Ρόζα φοροῦσε τὸ καπέλο τῆς καὶ βῆκε στὸ διάδρομο.
 Ἐτρεμε σὺν τὸ βουβλο...
 Τρέκλιζε σὺν μεθωμένη...
 Ἡ Τζούλια προσπάθησε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ νὰ τὴν ἐναρῶνῃ. Ἐβγαλε συγχρῶνος τὴ σαλίλα κάτω ἀπ' τὸ νυχτικὸ τῆς καὶ πλησίασε στὸ τζάμι.
 —Τὴ θὰ κάμης ; ρώτησε ἡ Ρόζα.
 —Θέλω νὰ δῶ ἀν ἤρθαν οἱ φίλοι μας.
 —Πῶς θὰ τὸ μάθης αὐτὸ ;
 —Τώρα θὰ δὴς...
 Ὁ διάδρομος ἦταν σκοτεινός. Ἡ Τζούλια ἔβγαλε ἕνα κοντὶ σπύτα, ἄναψε ἕνα καὶ ἰσοῖσε ἄμέσως. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ. Τὸ ἄσφακαῖο λαμῶναισιμα τοῦ οὐρῖου φῶτιος τὸ τζάμι καὶ σὲ λίγο ἀκωῖσθρε ἀπὸ κάτω, μὲσα ἀπ' τὸ σκοτάδι, ἕνα λεπτὸ, δέξ ἀσφίγμα...
 —Ἦρθαν!... εἶπε ἡ Τζούλια, ἀναστεναζόντας.
 —Ἦρθαν!... τραβῆσε καὶ ἡ Ρόζα, πνιγμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς.
 —Ἄς μὴ γάνουμε λυκτὸν καιρὸ, ψιθίρισε ἡ Τζούλια στὴ φίλη τῆς. Ἐμπρὸς...
 Μὰ ἔξαφνα στάθηκε ἀποσβολομένη.
 Ἡ Ρόζα εἶχε χλωμάσει ξανακά, τὸ κεφάλι τῆς ἔγραψε πρὸς τὰ κάτω, ἔφερε τὰ χεῖρα τῆς στὸ στήθος, στὸ μέσος τῆς καρδιάς, σὺν νᾶθελε νὰ συγκατῆσῃ τοὺς δυνατοὺς παλμούς τῆς καὶ ἔγραψε πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἔτοιμη νὰ σωριασθῇ στὸ πάτωμα...
 Ἡ Τζούλια πρῶτιστα, τὴν ἄραξε ἀπὸ τὴ μῆσι καὶ τὴν συγχρῶναισι.
 —Ρόζα!... φώναξε. Ρόζα μου, τί ἔχεις, ἀγάτη μου ;
 —Σβῖνω!... Χάνομαι!... ψιθίρισε ἡ Ρόζα.
 (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ρόζα φόρεσε τὸ καπέλλο τῆς καὶ ἔβηκε στὸ διάδρομο...